

РЕШЕНИЕ

№ 3479

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **11986** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.10а, ал.4 вр. с ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл.10, ал.1 т.10 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на Е. Г., гражданин на Турция, [дата на раждане] , срещу ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 09.11.2021г. по заявление вх.№1184/07.09.2021г. на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в [населено място], Република Турция Б. Д..

На първо място се ревевира допустимост на обжалването с оглед на обстоятелството, че макар да се касае за виза тип Д , отказът за издаването на същата е в нарушение на чл.8, §.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. В тази връзка се моли –и по същество да бъде отменен. Визира се конкретно, че същият е нищожен. Твърди се, че няма данни, съгласно чл.34 от НУРИВОВР-издалият отказа служител да разполага с компетентостта да притежава качество ръководител на дипломатическото или консулското представителство. На следващо място се твърди, че отказът не отговаря на изискванията на чл.59, ал.2 т.4 от АПК -не съдържа конкретни фактически основания. В тази връзка се подчертава, че не е спазен чл.10а, ал.2 от ЗЧРБ –при вземането на решение за отказ –писмено да се уведоми кандидата за правното основание и мотивите. Макар да е вписан в отказа чл.10, ал.1 т.10 от ЗЧРБ се подчертава, че не е визирана конкретната хипотеза. Нарушаването на визовия режим по данни на ГД“Миграция“ не освобождава ответника да направи

преценка при издаването на акт в условията на обвързана компетентост, на посочените обстоятелства. На следващо място –се твърди, че не е изследвана възможността по чл.10, ал.2 от ЗЧРБ – да се издаде виза по хуманитарни причини, доколкото лицето има брак с българска гражданка. Подчертава се, че така се засяга правото на семеен живот, гарантирано с чл.7 от Хартата на основните права на ЕК и чл.8, §.1 от ЕКПЧ. Има позоваване на решение от 31.01.2006г. по дела С-503/03 на СЕС. Твърди се, че съгласно изключението по §.2 на чл.8 от ЕКПЧ намесата на държавата в правото на семеен живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в интерес на националната и обществена сигурност. Във връзка с изложеното –се навежда довода, че няма никакви мотиви за изложената хипотеза, което е самостоятелно основание за отмяна.

С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата и да се отмени отказа.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д. по представени писмени молби. Претенрат се разноси.

Ответната страна, представлявана от юрк.Г., оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, в срок е /акт връчен на 09.11.2021г. –жалба от 24.11.2021г./, и макар да се касае за отказ за издаване на виза тип Д /при който има недопустимост за съдебно оспорване по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ/, то направените доводи и твърдения за нарушение на чл.8, §.1 от ЕКПЧ –релевират допустимостта на жалбата, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Трябва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление №1184 от 07.09.2021г./л.33, л.27/ на Е. Г., гражданин на Р Турция. Към заявлението е приложено удостоверение за сключен брак с българската гражданка Д. Я. /л.10/, договор за наем на едноетажна жилищна сграда в [населено място], общ.Р., обл.Б. /л.11/, договор за откриване и обслужване на банкова сметка от 15.07.2021г. с Българо-американска кредитна банка /л.13/, представено е копие от паспорта на л.35,36, декларация от Д. Я. на л.41 за сключения брак, че не е фиктивен, декларация от съпрузите на л.42, че когато са в РБ ще обитават къщата в [населено място], декларация от Д. Я. на л.43, че ще подсигурия издръжката и подслона на съпруга си в РБ, декларация на л.44 от Н. Я., че ще подсигури подслон в къщата в [населено място], която е негова собственост, удостоверение от властите на Р Турция в [населено място] на л.49, че лицето няма регистрация за съдимост, както и че няма такава в архива на съда.

По заявлението е постановен отказ от Генералния Консул на О., на Р България, който отказ е от 09.11.2021г. и същият се основана на чл.10, ал.1 т.10 от ЗЧРБ- а именно –наличието на данни, че през последните две години лицето е нарушило граничния, паспортно визовия, валутен и митнически режим на РБ.

В съдебното производство ответникът е поискал към преписката да се присъедини направената съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ и ДАНС.

Видно от писмото на Дирекция „Миграция“ при МВР на л.84 –на 20.10.2021г. от дирекция е изразено отрицателно становище за предоставянето на виза на Е. Г. по събражения за наличието на предпоставките по чл.10, ал.1, т.10 от ЗЧРБ изразяващи се в посочените фактически основания за нарушения, свързани с това, че лицето на

28.01.2020г. е влязло в РБ с румънска виза с цел транзит, но е останало в страната и пребивава до 02.09.2020г..

Видно от становището на ДАНС, обособено в том с класифицирана информация – същото е отрицателно вкл. по причини за брака на лицето.

В съдебно производство /л.87 гръб/ е разпитана св.В. А. Я., леля на съпругата. Видно от показания ѝ –бракът не е фиктивен. Съпрузите живеят в Турция, но желаят да се установят в България, в селото на съпругата, за да може бащата на последната да им помага. Излага факта, че на 14.08.2022г. е подготвено голямо следсватбено тържество, за което е ангажиран персонал, храна, автобуси.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкция на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от заповед №95-00-254 от 03.10.2011г. на л.29- Министърът на външните работи е възложил на задграничните представителства да разглеждат заявленията и да подписват отказите. Във връзка с компетентността е представена и заповед №152 от 03.09.2021г. на Генералния консул Д. на л.31, видно от която в т.3 във връзка с визите освен Третия секретар и съветника КДЛ, и самия генерален консул при отсъствие на КДЛ могат да постановяват откази.

Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран -следва да се има предвид, че има изложени както правни, така и фактически основания. Видно е, че отказът е постановен по чл.10, ал.1 т.10 от ЗЧРБ, която норма в действителност обхваща няколко хипотези на нарушения- на граничния, на паспортно-визовия, валутния или митническия режим. Това нарушение обаче не е съществено, тъй като не е засегнало правото на защита на лицето. Видно от становището на Дирекция „Миграция“ от 20.10.2021г. /л.84/ нарушението по т.10 се свързва с това, че лицето е влязло в РБ с румънска виза с цел транзит, а е останало от 28.01.2020 до 02.09.2020г.. Това становище като документ, част от преписката, може и съдържа мотиви, обуславящи отказа. Наличието на посочените фактически обстоятелства са преценени по същество правилно от ответника, не са възприети безкритично, но изложените данни са посочили нарушаване на паспортно-визовия режим. Изричното невизиране на конкретната хипотеза по причина, че фактическите обстоятелства като мотиви освен в акта, могат да се съдържа и в друг документ, част от преписката, обуславят извода, че няма съществено процесуално нарушение. В допълнение към изложеното е обстоятелството, че има норма, която разписва какъв следва да е престоя в РБ при наличието на виза с цел транзит и същата в никакъв случай не допуска престой отблизко осем месеца, който е осъществен от лицето.

Следва да се има предвид, че към отказа е налице и отрицателно становище на ДАНС, следващо от посочените данни за фиктивност на брака с Д.. Представените от съпругата декларации в тази връзка не могат да оборят направените констатации от органите на ДАНС по реда ЗДАНС. Първо изхождат от заинтересовано лице и на

следващо място –пряко не са основание за отказ. В тази връзка и като неотнормирани са показанията на св.В. Я. –леля на Д.. Дали има семейството жилище, средства или организирани следсватбени мероприятия- би било свързано с наличието за отказ, при недоказане убедително целта и условията на пребиваване т.е по чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ- или по т.9- няма осигурена издръжка /в каквато връзка има декларации, договор за наем, открита банкова сметка и т.н.,./.

Следователно- не се споделя възражението за съществени процесуални нарушения вкл. и няма нарушение на чл.10а, ал.2 от ЗЧРБ, разписваща задължение за уведомяване писмено на кандидата за мотивите за решението и за правните основания. Това изискване -е изпълнено. На лицето е връчен препис от акта. Следва да се има предвид, че ал.2 на чл.10 – е именно нормата, свързана със съдебното оспорване на акта. Т.е. касае се за задължение по връчването на същия и съответно свързано с правото на оспорване. Неспазването на задължението по чл.10а, ал.2 от ЗЧРБ- не се отразява на процесуалната законосъобразност на акта при постановяването му, а относимо към правото на защита на лицето, което не е засегнато. Правилно ответникът не е обсъждал и хипотезата по чл.10, ал.2 от ЗЧРБ, към която следва да пристъпи, ако няма наличието на предпоставки по чл.10, ал.1 от ЗЧРБ. При нарушения на видовия режим, не може да се търсят основания за издаване на виза по хуманитарни съображения, както и конкретно такива не са изложени. Наличието на брак с българска гражданка и желанието на семейството да живее в РБ- не представлява такова основание. Семейството е заедно, не е разделено, поради което и не е нарушен чл.8, §.1 от ЕКПЧ и чл.7 от Хартата на ОП. Конкретното им желание да бъдат в България, въпреки наличието на предоставките по чл.10, ал.1 т.10 – т.е. нарушения на визовия режим от страна на съпруга –е именно изключението по §.2 на чл.8 от ЕКПЧ- ограничение с цел обществената сигурност.

Относно позоваването на правото на ЕС и решението на СЕС- следва да се има предвид, че не е спорно, че съгласно чл.6 от ДЕС Съюзът зачита Хартата на основаните права в това число и чл.7 от същата, регламентиращ зачитане на личния и семейния живот, аналогична на чл.8 от ЕКПЧ, която именно в §.2 урежда визираното –по горе изключение. Следователно с поведението си да не зачете правилата на паспортно–визовия режим оспорващият е засегнал интереса на обществената сигурност, поради което дадената му закрила по §.1 на чл.8 от ЕКПЧ – не е безусловна.

С оглед изложеното жалбата е неоснователна и следва да се отвърли като такава, доколкото се установи, че отказът е постановен от надлежен орган, в производство без процесуални нарушения, в съответствие с материално-правната норма на закона, както и в съответствие с целта на закона /доколкото не се установи да е издаден с друга цел/.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.2 от АПК

РЕШИ:

ОТХЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Е. Г. гражданин на Турция, [дата на раждане]

СРЕЩУ ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 09.11.2021г. по заявление №1184/07.09.2021г. на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в [населено място], Република Турция Б. Д..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи.

Съдия: